

и утѣши баща си, да чуѣ по скоро за майкѣ си, а той... Петръ и братъ ѣ не бѣхѣ ѣ изявили истинѣ-тѣ; тѣ казахѣ само че е ранена, нѣ е жива и може да уздраве; а Жельова-та булка ѣ каза, какъ само баща имъ братъ ѣ сѣ тука, а майкѣ си, като твърдѣ болна, оставили на село. Бѣдна Станка! тя предвиждаше нѣщо, ней никакъ ся нехващаше вѣрѣ, че майка ѣ ще бѣде жива! Това ся виждаше отъ нейно-то пълно хубаво лице, кое на время зачървено грѣеше отъ радость, а на времени, замыслена поблѣдняваше.

Врата-та ся хлопна. Приблѣднелый старецъ наедно съ Стоенчя, подпрянъ съ сопичкѣ-тѣ си, бързо, бързо иде камто Жельови; студень потъ побиваше старческо-то му лице, кога поглѣдна, че нѣма никой да го посрѣщне, освѣнь Желе и Никола, никого той не вижда изъ двора; вѣтрѣ тихо. Ж. и Н. станахѣ на крака, сторихѣ му мѣсто и го поканихѣ да сѣдне.

—Добрѣ дошле, изрече той съ присѣкнѣтъ гласъ.

И изново сълзы потекохѣ изъ подпухналы-тѣ неговы очи; смъртна сѣнка покры лице-то му; очи притъмнѣхѣ, крака му ся растриперахѣ и той поскоро сѣдна на еднѣ отъ възглавницы-тѣ, до него и Стоенчо: сичкы тъжно мълчахѣ. Д. Иванъ чакаше, глѣдаше гы нѣмо въ устѣ-тѣ, кога ще произнесѣтъ дума, коя трѣбаше отново съ ядъ да налѣе сърдце му и да поднови ранѣ-тѣ.